

**БОЙКО БЕТОВ, СВЕТЛАНА
ФИДОСИЕВА
ТАЗИ СУТРИН**

chitanka.info

Тази сутрин бяха толкова близо, много близо. То се показваше от изток, а тя залязваше на югоизток. Искаха да се докоснат, може би тази сутрин, точно тази сутрин, защото само тази сутрин бяха толкова близо един до друг. Тя беше изморена, слаба и всеки момент можеше да се счупи от студа. А то, то се бавеше и бавеше. Не искаше още да я погледне в очите, сякаш беше виновно за нещо, даже чак страните му бяха пламнали в червено. Тя го гледаше нежно, защото знаеше, че вече са се виждали там. Виждали са се там, на лунната пътека, нейната пътека.

Тази игра е извечна. Някога са били Едно. После някой или нещо ги е разбило на късчета, но сърцата им са останали цели. Едно ярко и едно бледо. Нищо чудно, че още се търсят в две различни посоки. Гравитацията не е желание. Желанието е гравитация. Тя тлее в дирите му всяка вечер и само понякога, веднъж в месеца, като жена, изпълва равнината си със спомена за него. Тогава е ярка, кръглолика, жълта, наситено слънчево жълта и изпод расото и се изнизват лунни капчици. То души влажните и дири всяка сутрин. И от това вдишване се изчервява, усетило пълнотата и, набъбнало от собственото си желание да я срещне отново там, на нейната пътека, с онази бледа блуза с бели копченца и да я съблече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.